

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

לעולם ישלש אדם שנותיו

כתב מרן הגר"י רצאבי בשע"ה (י"ד סי'

קס"ד ה"ו. והסוגריים הם מהענין יצחק שם) וז"ל:

נהגו לקבוע לימוד בציבור בבית הכנסת תְּקַף אחרי תפילת שחרית, וזהו סדרו. תחילה פרק אחד ויש שאינם קוראים רק שלוש משניות. ומדברי השתילי זתים סימן קנ"ה סק"ב משמע שמתחילה היו נוהגים לקרוא שני פרקים במשנה בלי שום פירוש, אלא שהוא הנהיג בביהכ"נ שלו לקרוא פרק אחד בלבד אך עם פירוש רע"ו במשנה, עם פירוש רבינו עובדיה מברטנורא ומהר"יץ (המצויין להלן הערה כ"ט) כתב בזה"ל, בַּמְּשֵׁנָה פְּפִירוּשָׁה, או בהרמב"ם, או ברבינו עובדיה ע"כ. ועיין מה שכתבתי בס"ד במאמר

המושך בעמוד הבא

וַיֹּאמֶר אֶל תְּשַׁלַּח יָדְךָ אֶל הַנֶּעֱר וְאֶל תַּעֲשֵׂ לוֹ מֵאוֹמָהּ כִּי עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יֵרָא אֱלֹהִים אֵתָהּ וְלֹא חֲשַׁבְתָּ אֶת בְּנֶךָ אֶת יְחִידְךָ מִמֶּנִּי: (בראשית כב. יב)

אברהם אבינו עם כל אהבתו הגדולה והרבה לבנו יחידו שבא לו לעת זקנתו. עכ"ז כשהגיע ניסיונו בעקידת בנו, הראה לבורא עולם שכל אהבתו היא אהבת ה', על אף שהרגש של אב לבנו קיים, וכמו שאמר הפייט ז'הרבה דמעונו נזולים בחיל. עין במר בוכה ולב שמח'. ועל אף שהשי"ת אמר לו אל תשלח ידך אל הנער, אברהם אבינו ביקש מה' שיתן לו לכל הפחות לעשות בו חבורה, אלא שגם זה ה' מנעו, ואמר לו, 'אל תעש לו מאומה'. וכמו שפירש בספר 'נחמד ונעים' (עמ' כ"ה) בעניין אהבת ה', וז"ל: וזהו ענין אברהם אבינו ע"ה שמצינו כמה פעמים בתנ"ך וברז"ל שהיה אוהבו של הקב"ה כד"א: (ישעיה מא ח) זרע אברהם אוהבי, והיה אוהב להקב"ה מאוד מאוד, ולא היה יכול להשביע אהבתו. וכשאמר לו (להלן כב ג) קח נא את בנך וגו', אז נזדרז באהבה רבה כדי שישביע את אהבתו להבורא כמה שישחט את בנו יותר ממה שישחט את עצמו כנ"ל, כי יותר יחמול על בנו מעל עצמו, ואם כן בשחיתת בנו ישביע אהבתו יותר. ואח"כ כשאמר לו (שם יב) אל תשלח ידך אל הנער, אז נבהל ורצה לחנוק אותו כדי להשביע אהבתו, שכשלא ישחוט אותו אזי לא ישביע אהבתו. ואני אחשוב שזה היה עיקר הנסיון שלא ישלח ידו, דהו עד יותר גדול כשלא ישחוט אותו משישחוט אותו. וזהו פירוש הפסוק (שם טו) יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך כמה שלא שחטת אותו, כ"א שחטת אותו היית חושך אותו ממני, בעבור זה ברך אברכך, כי זהו עיקר הנסיון שעכשיו יש לו חולת אהבה ואינו משביע את אהבתו כלל ועיקר, עכ"ל.

אהבת ההורים לילדיהם, היא אהבה עמוקה שאין האדם יכול לסותרה. מחמת קוצר היריעה לא נרחיב בזאת רק נעלה את אשר סופר על ה'חפץ חיים' זצ"ל והובא בספר 'תנועת המוסר' (ח"ד עמ' 97) וז"ל: כשמת עליו בחייו בן צעיר, בגיל עשרים ושלוש, שהוא תיאר אותו כ"גדול בתורה ובמעלות עד להפליא" וכ"מעמיק נפלא אשר כמעט לא נמצא כדוגמתו בדורנו". בשעה שנפטר נמצא רי"מ בורשה. טלגרפו לו שישב מיד לביתו, אבל כשהגיע כבר פגש בקהל שחזר מהלויה. רי"מ לא נאנח ולא בכה וקרא בקול רם: "ה' נתן, ה' לקח, יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם". והוסיף את הדברים דלהלן: "מסופר, שבעת האניקביוציה בספרד, בשנת רנ"ב, שחטו הספרדים לעיני אם אחת את שני בניה היקרים. האם נשאה את עיניה השמימה ולחשה: "רבונו של עולם! אני מתודה לפניך שכל אימת שבני היו חיים לא היתה אהבתי שלמה לפניך, כי נשארה בלבי פינה לאהבת בני. כעת עם מות בני, הרי כל אהבתי מסורה לך ומעתה אוכל לקיים במלואו את הצו "ואהבת את ה' אלודיך בכל לבבך ובכל נפשך". ורי"מ סיים בהתלהבות: "רבונו העולמים! האהבה שהרגשתי עד עכשיו לבני, הריני מקדיש אותה אליך", ע"כ.

יש מהאנשים והנשים שפועלים ועושים דברים מתוך מחשבה שכביכול הם דואגים מאהבה לילדיהם, אך האמת היא שהם אוהבים את עצמם ופעולתם היא מתוך רגש פנימי שלא יכאב לעצמם כאשר צריך לייסר את בנם. אבותינו הקדושים, כאשר הילד היה בורח מהמארי מחמת שבטו ובא לביתו. היו אומרים לו הוריו, אם המארי היה צריך להכותך, אז לא התנהגת כראוי ועל כן גם מאתנו תקבל שבט. נמצא שהיה מקבל כפליים. כי את אהבת בנם הפנו לאהבת השי"ת ולא לאהבת עצמם. ומעין זה העלה בספר 'יעטה מורה' (עמ' קכ"ח) וז"ל: מסופר על אחד האדמו"רים שנפטרו לו בניו בחייו, ובכה רק בבן האחרון. ושאלוהו, מה ראה לבכות דווקא בבן האחרון. וענה להם, שכל זמן שנשארו לו עדיין בנים, יכול היה לקיים מצוות 'ושננתם לבניך', משא"כ כשנפטרו לו הבן האחרון, הפסיד את המצוה הזאת.

והייתי רוצה להאריך ולהרחיב מאוד בזה העניין שלצערנו דורינו לוקה בו הרבה, אך תמה היריעה, ואשרי המשכיל השם דרכיו.

שפע ברכות ורוב טובה תושפע ממקור הברכות על ידיעו רם המעלה מחזיק תורה ולומדיה, מחזק מסורת אבותינו הקדושה ואף מוסיף תמיד עצה ותושייה ה"ה מורן ניסים הי"ו. ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה, ויצליחו בכל דרכיו לזכות להמשיך ולהגדיל מעשיו הטובים הצנועים אך גדולים, אכ"י

מחידושי רבותינו

מוהר"ר שלום ראיבי זצוק"ל
בספרו סוכת שלום עמי מ"ג

התורה תחיה בעליה

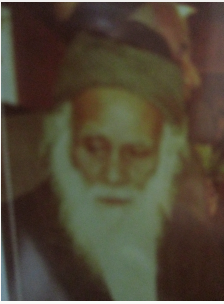
פתרונות לשבת 'לך לך'
אחודה חידה! 'הגר'. גרה- בבית אברהם.
גרה- שנתגיירה שהיתה בת פרעה. הרג-
שזרעה גרם הרג רב בישראל. הרג- ה' הרג
לה את עוברה הראשון.
מי בתמונה? טרם נפתרה!

צריך האדם להתמיד בלימוד התורה, והיא תדריך אותו והשם ב"ה יסייע בידו שנא' אני ה"א מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך (ישעיה מ"ח) וזה אחד מג"ד שהרצון ביד האדם באיזה דרך ללכת בה מוליכין אותו, כמבואר בתלמוד (מכות י). אמר רבה בר רב הונא אמר רב הונא ואמרי לה אמר רב הונא אמר רבי אלעזר, מן התורה, מן הנביאים, מן הכתובים, בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. מן התורה דכתיב "לא תלך עמהם" (במדבר כ"ב), וכתיב קום לך אתם. מן הנביאים דכתיב אני ה' אלודיך מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך כנ"ל. מן הכתובים דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן (משלי ג).

נמצינו למדים כי הרשות ביד האדם היא, אם האדם עווב התורה בקרן זוית ועוסק בתלאות הזמן לא יוכל להנצל מתסבוכת היצר. אוהב כסף לא ישבע כסף תאות היצר מתגברת עליו ונמצא קרח מן העוה"ז והעוה"ב לא ירד אחריו כבודו, כי ביום המיתה עווב הכל ערום יצאתי ממעי אמי וערום אשוב אל מקומי (איוב): על כן בן אדם חוס על עצמך והתעורר מתרדמתך והדבק למים החיים - התורה הקדושה. ותשתה בצמא, וכבר אתה בטוח בחכמי התלמוד הם הבטיחו הבטחות בערבון שבזמן שאתה כל ימי חיך קיומך סיב ובלוי בה ומינה לא תזוע. וקיימת כל ימך בלימוד התורה לא תראה רע. היינו הגהנים לא תראה אותך בהתהלךך תנחה אותך, בשכבך תשמור עליך, והקיצות היא תשיחך. היא העורך דין שלך אצל רבון עלמין ודו"ק:

וכבר אמרו במרגניתא דר"מ המתחבר לרשעים ועו"ע, טורד עצמו מן העוה"ז ומן העוה"ב. והמסביר פנים לרשע ה"ז ממרגיזי אל. והמרמה בדרכיו מתאבל בסופו והמטה את חבריו מדרך טובה לדרך רעה מת בחצי ימיו, והמלעיג על המצות אין מרחמין עליו מן השמים. והמלעיג על עניות של עניים סוף סוף הוא יגע ואחרים אוכלים יגיעו, וכל המרגיל להאדים פני חבריו פינקו פתוחה בו ביום ואין לך קשה אלא מי שעוסק בדברי הבאי או למי שהעולם מטעה בו, או למי שהשעה משחקת לו, או למי שנעשה סניגורו קטיגורו. או למי שיצרו מנצחו או למי שנתהפך עליו הגלגל או למי שמאבד את עמלו.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת דוד בן יאיר בתוך שכחע"י

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם משנת מהרי"ץ פרק ג' ד"ה מהגהותיו, ובמבוא למילי דאבות אות ד' ד"ה מכלו. ואחר כך סימן אחד [ויש שקוראים שני סימנים] בנביאים [וכשמסיימים נביאים, ממשיכים בכתובים, בספר דניאל עזרא ודברי הימים. כי שאר ספרים, יש להם מועד קבוע כידוע, דהיינו רות בשבועות, איוב בתשעה באב, משלי בין פסח לעצרת] ואחר כך ארבעה ויש רק שלושה, ובשתילי זתים הנז"ל כתב שקוראים עשרה מזמורים [בתהלים [פסקי מהרי"ץ הלכות בית הכנסת סעיף י"א, דף תקט"ז תקי"ז]. והנה בסדר הנהגת ערב שבת שכתב מהרי"ץ בעץ חיים דף צ"ה אות א' מבואר שהמנהג ביום ששי אחר תפילת שחרית מיד לקרוא הפרשה שמורת יעוין שם, ובתשובותיו פעולת צדיק ח"ב סימן קצ"ה, משמע שבכל ימי השבוע שילשו כרגיל חוץ מיום ששי. אך בזמן האחרון לא נהגו כן, כי יצאו מבית הכנסת ביום ששי מיד אחר התפילה, מפני צורך ההכנות לכבוד שבת, וקראו הפרשה שמורת מחציתה הראשון ביום רביעי ומחציתה השני ביום חמישי, במקום השילוש. ויש מקומות ששילשו גם ביום רביעי, וקראו הפרשה מחציתה ביום חמישי ומחציתה בששי. [אלא אם כן כשהפרשיות מחוברות, התחילו לקרוא הפרשה מיום רביעי במקום השילוש]. וע"ע בדברינו לעיל בחלק א"ח בהלכות שבת סימן נ"ד הערה ל"ג והערה מ"א. ובדברינו לקמן בסימן זה הערה ס"א. ובהלכות אבילות בשבת סימן קצ"ה הערה ז'. ומקורב נהגו רבים להוסיף בסוף, כעמוד אחד (או רק פיסקא אחת) מספר ראשית חכמה [ויש קצת שנהגו לקרות ארבע הלכות ברמב"ם, לפני ראשית חכמה. ובמבוא הרש"צ לשערי קדושה (קיצור הלכות שחיטה למהרי"ץ, עם לחם תודה וזבחי צדק וכו') הובא שהנהיגו ללמוד בראשית חכמה "במקום" כמה הלכות ברמב"ם]. וקוראים אותם כסדרם, פרק אחר פרק, וסימן אחר סימן, ומזמור אחר מזמור, ועמוד אחר עמוד, עד שמשלימים וחוזרים תלילה. וסדר לימוד זה מפורסם בשם שלוש. גם אחרי תפילת ערבית נשארים ללמוד, תחילה שתיים או שלוש פיסקות בעין יעקב עם פירוש רש"י, ומקצת שאר המפרשים. ואחר-כך שלוש או חמש הלכות ברמב"ם [ויש בשלחן ערוך, ועיין לעיל בהלכות תפילת ערבית סימן נ"א הערה ג'] עם מקצת המפרשים, עכ"ל. ובעיני יצחק (שם אות ל"א) כתב למה מכונה לימוד זה שילוש וז"ל: נלע"ד כי זה על שם מאמר חז"ל בקידושין דף ל. לעולם "ישלש" אדם שנותרו וכו' וכדלעיל סעיף ג', אעפ"י שאין כאן רק מקרא ומשנה, אפשר שרבינו עובדיה נחשב תלמוד כיון שמביא תמצית דברי הגמרא. [וע"ע דברי הראש"ח בענף חיים שהבאתי בבארות יצחק הלכות ביהכ"נ סק"ח, ודוק] אי נמי מצרפים המקרא והמשנה בבקר, עם עין יעקב בערב כדלקמן בהמשך הסעיף, שהוא אגדות התלמוד. [ויש מקומות אמנם שקוראים גם ללימוד שבערב בשם שילוש, ולדברינו אתי שפיר. אך יתכן שאינו אצלם אלא שם מושאל, שהרי יש שמכנים בשם שילוש אף לכל לימוד שיהיה באיזה זמן שיהיה. כגון אם רוצים לומר שאדם פלוני לומד, ואומרים שהוא "משלש"]. ואכן מהרי"ץ לא החשיב זה שילוש, רק את הסדר שאחרי

המשך בעמוד הבא

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
ואחזינה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

מהליכות אבותינו

תלמוד תורה לתשב"ר בתימן

רבים הספרים המעלים כיצד היה לימוד המארי לתשב"ר בתימן. כאן באנו להעלות את זמן הקימה וההליכה ללימוד, וכיצד נגרם הדבר שכולם חכמים כולם נבונים כולם יודעים את התורה מקטנם, כפי שכתבם מארי שמעון הקרי זצ"ל (הדצליה) בכתבו (עדיין לא ראו אור) ז"ל:

כשהייתי קטן הייתה אימי בבוקר מעירה אותי מכניסה אותי לשירותים ולקחה אבריק, (כד נחושת) ומילאה אותו מים ועושה לי נטילת ידים, שלש פעמים בכל יד כל בקר, אחר כך מלבישה לי את הטלית, היא הי'שמלה' בערבית, והולך למדרש בבוקר השכם לתפילת שחרית.

אני זוכר שהיה בחורף הלכתי בלי נעלים, והיו האבנים דוקרים אותי ברגלי כמו קוצים וזה היה כמו פה בשעה חמש בבקר. עד שעה שמנה וחוזרים לארוחת בוקר והמרי שלנו הוא מעיר (רדע) ראדע הוא ומורי ורבי יוסף אדהרי זכותו תעמוד לנו ולכל ישראל, היה מתפלל בבית הכנסת ובא למדרש להתפלל אתנו כל התפלה, ויצא אתנו לארוחת בוקר לשעה בערך וחוזרים למדרש למרי. כל כיתה לפי הגיל שלה, הגדולים למדים משנה, רש"י, יותר קטנים למדים נביאים כתובים יותר קטנים למדים היגא תרגום וכל אחד חייב לקרוא שישי בשבת בבית הכנסת על ס"ת שהוא ואביו וכל המשפחה מתפללים שם, כל ילד לפי התור בין הילדים בבית הכנסת ההיא, עכ"ל.

ואשרי ההורים המשכילים ללכת בדרכי אבותינו הקדושים.

ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם (בראשית כא. לז)

במדרש אל תקרי ויקרא אלא ויקריא, מלמד שהקריא אברהם אבינו שמו של הקב"ה בפה כל עובר ושב, לאחר שאכלו ושתו עמדו לברכו, אמר להם וכי משלי אכלתם, והלא ממי שלו כל העולם כלו אכלתם, הודו וברכו ושכחו למי שאמר והיה העולם, עכ"ל. ללמדנו שאברהם אבינו הוא שהודיע אלדז'ו של ממ"ה בעולם, וצריכין אנו לילך אחריו בכל דבר, כמו שנאמר כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ושמרו דרך ה'.

ויהי אחר הדברים האלה והאלוהים נסה את אברהם (בראשית כב. א)

במדרש זהו שאמר הכתוב נתתה ליראך נס להתנוסס מפני קשט וגו', נסיון אחר נסיון, וגדולה אחר גדולה. מה טעם נתת ליראך נס, בשביל להתנוסס לגדלם בעולם. וכל כך למה בשביל שתתקשט מדת הדין בעולם, עכ"ל.

באו ללמדינו שמה שמנסה הקב"ה את הצדיקים, הוא בשביל לגדלן ולרוממן, ובשביל להודיע לבריות שאינו נושא פנים אפילו לצדיקים, ובהן הן מתרוממין במבחן שנבחנן בו ומתעלין. ולפיכך האדם המשכיל יקבל נסיונות ה' באהבה ובחבה, וידע שבהן יבחן בעיני אלוהים ואדם, וכמו שאמרה תורה כי מנסה ה"א אתכם לדעת הישכם וגו'.

(קין המובח' למהר"ח כסאר זצ"ל)

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם ברכות התורה

(כדלעיל סוף סעיף ג'). ומה גם שבזמנו או במקומו לא היה קבוע סדר הלימוד כך אחרי ערבית, כנראה מדבריו בעץ חיים לגבי אחרי ערבית בדף צ"ג צ"ד. ואחרי שחרית כתב רק משנה ונביאים ותהלים, אעפ"י שהם שלשה עניינים, אין זה עניין השילוש. ולאפוקי ממה ששמעתי רבים הסוברים שמפני כן נקרא לימוד זה בשם שילוש, עכ"ל. ויעו"ש עוד באורך.

בדרכיהם אתהלך...

ממונן מחיה או ממיית (ה"א)

נאמר במשלי (יא כד) "יש מפזר ונוסף עוד". ופירש שם רש"י והראב"ע יש מפזר ממונו כגון לצדקה, ונוסף עוד הממונ. ובסוף הפסוק נאמר "וחושף מיושר אך למחסור". החושף ממונו מעשות יושר שלא יתן לעניים. אך למחסור יהיה לו. ובספר המרגלית על המדרש הגדול פרשת כי תבוא (תרי"ח י"ב) כתב, מלח ממונ חסר. פירוש כשם שהמלח מונע מן הבשר וזולתו מלהתקלקל, כך גמילות חסדים מונעת את הממונ מלהתחסר ונמצא מלח הממונ עשיית חסד ממנו.

דבר זה הורגש בעליל כאשר עלו אבותינו ארצה, וכפי שסיפר ר' שלמה אכלופי זצ"ל את מסעותיהם בעת שעזבו ביתם בתימן לעלות ארצה: כשהגיעו המכונות הובילו אותנו עד לחאשדה. במשך כל הדרך היו מנצלים הערבים את היהודים וגובים מסים שוב ושוב. היו עורכים חיפושים מדוקדקים לראות איפה היהודים אולי מחביאים כסף. גם אני, סבלתי מהם. היה זה כשיצאנו מאב ופנה אלי אחי הצדיק ר' דוד ולה"ה בבקשה אם אוכל לשאת עלי את הספר תורה, כיון שכעת כבר לא היו ברשותו החמור והגמל ששכר ביציאתם מצנעא. אני הסכמתי, ונשאתי עלי את הספר שהיה מגולגל הדק היטב בתוך תיק ארוך וצר מעור. באמצע הדרך התנפלו עלי שני ערבים שהיו בטוחים שבתוך התיק הארוך מוחבאים כסף וזהב לרוב..... הם איימו עלי והכריחו אותי לפתוח את התיק,

וכשראו את הספר בפנים ציוו עלי לגוללו לנגד עיניהם הטמאות מבראשית עד לעיני כל ישראל. ואני מנסה להסביר להם ולשכנע אותם, מה אתם רוצים, זהו ספר תורה ותו לא, אין בו כלום. אך הללו כאמור, היו בטוחים שיש בו כסף וזהב ולא נחה דעתם עד שסיימתי לגוללו עד סופו. אחר כך, כשרציתי לגוללו שוב הדק היטב ולהכניסו בחזרה לתיקו כדי שיהיה נח לנשיאה, כבר לא הצלחתי. מה-גם שהוא מגויל. וכך הוכרחת לישאת אותו בעצר גדול עד הסיאני.

כאמור למעלה, לאחר כשבוע הגיעו המכונות שהסיעו את היהודים לחאשידה אך הללו דרשו סכום מלא על כל נפש. אנו, שכבר תם כספנו לא ידענו מה לעשות וממי ללוות. והנה ישועת ה' כהרף עין. באותו היום הגיע היהודי העשיר שנקרא אֶלְפַחְלָאֲנִי רכוב על חמורו ופנה אלינו ואמר לנו, שכל מי שכבר קיבל ממנו הלוואה בשטר יוכל שוב לקבל ממנו הלוואה להוצאות הנסיעה. כשהגיע תורי, מספר הדוד, אמרתי לו שאני זקוק לתשלום עבור שבע נפשות כשבכונתי לכלול חוץ ממני ומאשתי, גם את אחי ר' דוד ואשתו ושלת בניו שלמה, סעדיה ואבי מורי ישעיה. ואמנם בחסדי ה' קיבלנו ממנו הלוואה לכל הוצאות הנסיעה.

המשך אי"ה בל"ג בשבוע הבא

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

נתפסו על דברי תורהו

ארבעה תלמידים מכיתה ו'-ז' שלום אברהם דמרי, מלאכי דורחי, אברהם כהן וישראל סולמן, צולמו בפתע, כאשר הם לומדים בשעות הערב בבית מדרש פעולת צדיק בעירונו ת"ו, וזאת לאחר שכבר למדו שעה ארוכה בבית מדרש אור החיים בעירונו ת"ו. אשריכם תלמידי חכמים!

החינוך לסדר, וכבוד אחד לשני, מתחיל מקטנות

פעילות שירה קדושה ומרוממת ומשמחת לבבות! בכל ימי שישי לקראת סיום הלימודים שרים התלמידים משירי אבותינו הקדושים וע"ג, כולם כאיש אחד עם הרבנים.

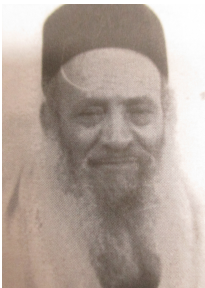

יום שישי האחרון הרב נהוראי חלה הי"ו, הפתיע את התלמידים כאשר הביא עמו גיטרה ומערכת רמה ופצח בשירה נפלאה משירי אבותינו הקדושים, כאשר הילדים מצטרפים עמו, ואף חלקם לא עצרו בעד עצמם ופתחו בריקודים. אבות שהגיעו לקחת ילדיהם בסוף היום ושמעו את השמחה האדירה, פנו למנהל הת"ת לעשות דברים אלו גם לאבות שיצטרפו לבנים.

חכמי תימן

הרב עדוק ב"ר יהו גבלי זצ"ל נולד בתימן. בצעירותו עלה לירושלים. מלאכתו אורג. בשנת תר"ע (בערך) שמש כשד"ר מטעם הקהילה התימני בירושלים לאיטליה הונגריה וארצות הברית. נמנה על מקובלי ישיבת רחובות הנהר. דרשן מופלג ומוכיח בשער. יסד את הלימוד השנתי ביום י' שבט מועד פטירת רבינו שלום שרעבי.

נפטר כ"ו אייר תשכ"א

התודה...

הברכה...

לידידינו החשוב והנכבד מוקיר תורה ולומדיה, ומסייע רבות לכלל ישראל, ובפרט לתלמוד תורה, ואשר זכה להנעים בקולו ולשבח ליוצרו בגרונו, ה"ה **משה גאנת** הי"ו יחוקהו השי"ת בבריאות איתנה ונהורא מעליא, עם אריכות ימים ושנים, ויראה כל צאצאיו תלמידי חכמים גדולים הולכים בדרכי אבותינו הקדושים, זכים וברים, ויוכה להמשיך להרבות פעלים למען חיוק מסורת אבותינו בת אלפי שנים, אצ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

לזש"ק

יובל בן דוד ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב טליה בת מנשה